

[Jørgen Junior]

ster så forfærdelig meget for samfundet, hvorfor de hver eneste gang skal rammes. De er simpelt hen blevet for dyre. I går blev det diskuteret, at der blev taget 450 mill. kr. fra pensionisterne i december 1979. Der bliver taget et stort millionbeløb nu, og der bliver indført en beskatning for alle pensionister, som ingen ekstrairndtægt har, derved at man sætter personfradraget for lavt. Med andre ord: pensionisterne bliver ramt tredobbelt. De har fået lidt compensationer, som i øvrigt ikke er compensation for ret mange af de ekstraudgifter, de ud over disse nedskæringer er udsat for.

Det er ganske klart, at vi støtter ønskerne om, at pensionisterne aldrig skulle have været med i denne lovgivning. Så kan man sige, som socialdemokratiet prøver sådan lidt smilende og spørgende: ja men disse her spareheltepartier, vil de da slet ikke spare? Der er svaret klart og tydeligt: jo, det vil de gerne, men der skal være en rimelighed i det. Der kan spares på børnetilskuddene, hvis man sørger for, at der gives en vis form for skattefritagelse for en ekstra arbejdsindsats, og der kan spares på børnetilskuddene, hvis man ikke tager så stor en indkomstskat. Der kan naturligvis også spares på kontanthjælpsområdet, nemlig på den måde at man får standset det misbrug, der givetvis findes, men dem, det vil ramme nu, er i høj grad ikke misbrugerne; det viser de svar, vi har fået. Derfor er der med andre ord ikke ret meget plan i besparelserne efter vores opfattelse; måske er der det efter socialdemokratiets opfattelse, fordi mange af besparelserne modsvarer en socialdemokratisk tankegang, men det er bare en af de kedelige socialdemokratiske tankegange, ikke en tankegang som den, der stod bag ved socialdemokratiet, da det var dem, der indførte de store socialreformer i 1930'erne.

Derfor vil jeg også sige til venstre, når de siger, at de, så snart muligheden er til stede, vil prøve at få rettet disse uretfærdigheder, at de kan regne med en klar opbakning fra fremskridtspartiets side. Vi kan så bare håbe på, at oppositionen, der i dag er stor over for dette forslag, bliver så stor, at den bliver til et flertal, simpelt hen fordi vi så hurtigst muligt kan få ændret en urimelig lovgivning, som man ikke kender konsekvenserne af i tilstrækkelig grad, og hvor de konsekvenser,

man kender, ser temmelig negative og urimelige ud.

I øvrigt synes jeg også nok, at en så stor opposition burde gøre indtryk i regeringen. Man har i dette land enorme problemer forude, og alligevel gennemfører man noget, som er af meget væsentlig og principiel karakter, på trods af at der i den grad tages afstand fra det, og på trods af at nogle har sagt: kan vi dog bare få ændret nogle af skævhederne, så er vi ikke helt uenige i princippet. Man har med andre ord ikke ønsket at få et kompromis, og man har ikke ønsket at få en enighed; man har ønsket at køre dette store sociale kompleks igennem på et meget, meget beskedent flertal. Det er ikke rimeligt.

Med andre ord, fremskridtspartiet er klart imod, vi siger klart nej til forslagene. Vi siger nej til at spare på børnetilskud – hvem skulle have troet på det? – og det gør vi, fordi det bliver urimeligt, fordi det i den grad rammer på en skæv måde, og fordi det, der bliver lavet på nuværende tidspunkt, er i den grad planløst efter vores opfattelse. Vi håber på, at hvor vi nu er i asken, kommer vi ikke i ilden til næste år, og vi håber på, at socialdemokratiet i den kommende folketingssamling ikke i alt for høj grad vil blive præget af den fungerende socialministers tanker og ønsker, for det vil givetvis virke negativt afsmittende; det kan man se dette forslag som et klart og tydeligt eksempel på.

Efter vor opfattelse er den sociale sikkerhed og de sociale retsbegreber på en række områder slået i stykker med dette spareforslag, for der er ikke tale om, at det er spor andet end et spareforslag, det er nemlig et forslag, der intet har med retfærdighed at gøre. Vi siger klart nej.

Birthe Nielsen (SF):

Vi er fra socialistisk folkeparti meget kede af, at det, der kunne have været en god idé, altså gennemførelsen af et socialt indkomstbegreb, nu er blevet til det, vi ser i dag, nemlig kun et indgreb, der især rammer uretfærdigt med hensyn til, hvordan man skal beregne de indkomstmæssige ydelser, for det er nemlig sådan, at mennesker med gode indtægter og formuer af en vis størrelse fremover stadig væk kan udnytte de skattemæssige fradrag til at bringe deres faktiske ind-